

ydere får to personfradrag, medens andre kun får et, vil som nævnt vokse med indkomstens størrelse.

Dansk Kvindesamfund betragter denne ordning som „en social-politisk foranstaltning“ og ønsker personfradragene erstattet med direkte tilskud. Henvendelsen indeholder ingen nærmere begrundelse for, hvorfor Dansk Kvindesamfund mener, at personfradragene skal erstattes med tilskud, og det omtales heller ikke, hvilke tilskudsbeløb man i givet fald ønsker udbetalt. I denne forbindelse kan nævnes, at skattens graduering mellem ægtepar uden hustruindtægt og enlige kan ændres ved en omlægning af udskrivningsreglerne, uden at man af den grund behøver at gå over til at erstatte personfradragene med en eller anden form for tilskud. Endvidere må det tages i betragtning, at en eventuel tilskudsordning vil betyde, at der skal foretages et stort antal udbetalinger til personer med meget lave indkomster. Det gælder bl. a. mange unge under uddannelse og mange ældre, der har opgivet deres erhverv.

Som anført i henvendelsen hører folkepension ikke til de indtægtsarter, som undergives særskilt beskatning. Det har sammenhæng med, at folkepensionen til ægtepar udbetales med et samlet beløb til ægtemanden. Der foretages imidlertid for tiden undersøgelser i socialministeriet og skatte departementet af mulighederne for særskilt udbetaling af folkepensionen til den gifte kvinde og særskilt beskatning hos hende deraf.

Med hensyn til udgifter til sygeforsikring bemærkes, at en regel om, at hustruen skulle have fradraget for sine sygeforsikringsudgifter, ville være i strid med det princip, der i øvrigt gælder efter kildeskatteloven om beskatningen af ægtefæller, hvorefter den gifte kvinde alene har fradragsret for de udgifter, der knytter sig til hendes særskilte indkomst.

Fradraget for sygeforsikringsudgifter skulle formentlig i alle tilfælde, og ikke blot i de tilfælde hvor den særskilt beskattede kvinde fremsatte krav herom, foretages i den særskilte indkomst. I de mange tilfælde, hvor den særskilte indkomst er mindre end mandens indkomst, ville en sådan ordning medføre en dårligere udnyttelse af fradraget. Hvor hustruen ingen særskilt indkomst har,

måtte fradraget for hustruens sygeforsikring formentlig som hidtil tilkomme manden, eventuelt derved at det som underskud på hendes særskilte indkomst overførtes til manden.

Hvad angår spørgsmålet om fradrag for bidrag til pensionsordninger, går man ud fra, at der ønskes en ordning, hvorefter den gifte kvinde skal kunne begære sin pensionsordning med løbende udbetaling henført til særskilt beskatning, når ordningen er etableret på et tidspunkt, hvor hun havde egne erhvervsindtægter, hvoraf hun beskattedes.

Også efter de gældende regler sker der særskilt beskatning af pensionsordninger med arbejdsgiverbidrag, som kun delvis har erhvervsmæssig karakter, idet der kun behøver at være ydet arbejdsgiverbidrag i en del af indbetalingsperioden. Det kan ikke afvises, at også pensionsordninger uden arbejdsgiverbidrag kan have erhvervsmæssig karakter og for så vidt burde kunne henføres til særskilt beskatning hos hustruen. Afgørelsen af, om pensionsordningen er af erhvervsmæssig karakter, måtte formentlig være afhængig af, om ordningen er etableret på et tidspunkt, hvor hustruen havde særskilt indtægt. Denne afgrænsning virker noget tilfældig og vil næppe heller være nem at administrere. Det vil være administrativt uheldigt at indføre en ordning, hvorefter hustruen skal kunne vælge mellem særskilt beskatning og beskatning hos manden. Ordningen måtte derfor have en generel karakter, således at pensionsordninger med løbende udbetalinger for gifte kvinder altid skulle henføres til særskilt beskatning. Det samme måtte da formentlig gælde de øvrige af pensionsbeskatningsforslagets afsnit I omfattede ordninger med fuld fradragsret, nemlig rateforsikringer i pensionsøjemed og indeksordninger.

Fradragsretten måtte herefter altid tilkomme den gifte kvinde, og det ville blive nødvendigt, at der skulle udfyldes selvangivelse og foretages skatteansættelse også for de gifte kvinder, som ikke i indkomståret har haft særskilt indkomst, men som har afholdt udgifter til pensionsordninger med løbende udbetalinger, rateforsikringer i pensionsøjemed eller indeksordninger.

Når ordningen blev virksom, skulle de løbende ydelser beskattes som særskilt indkomst. Dette ville åbne mulighed for, at